TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2009. gada 1. oktobrī *

Lieta C-141/08 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2008. gada 3. aprīlī iesniedza

Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd, Fošana (Ķīna), ko pārstāv Ž. F. Bellī [*J.-F. Bellis*], advokāts, un Dž. Valera [*G. Vallera*], *barrister*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējiem lietas dalībniekiem esot šādiem:

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv Dž. P. Hikss [*J.-P. Hix*], pārstāvis, kam palīdz E. Makgoverns [*E. McGovern*], *barrister*, ar B. O'Konora [*B. O'Connor*], *solicitor*, mandātu,

atbildētāja pirmajā instancē,

* Tiesvedības valoda — franču.

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv H. van Vlīts [*H. van Vliet*], T. Šarfs [*T. Scharf*] un K. Talabēra-Rica [*K. Talabér-Ritz*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Vale Mill (Rochdale) Ltd, Ročdeila (Apvienotā Karaliste),

Pirola SpA, Mapello (Itālija),

Colombo New Scal SpA, Rovanate (Itālija),

ko pārstāv G. Berišs [*G. Berrisch*] un G. Volfs [*G. Wolf*], *Rechtsanwälte*,

Itālijas Republika, ko pārstāv R. Adams [*R. Adam*], pārstāvis, kuram palīdz V. Ferrante [*W. Ferrante*], *avvocato dello Stato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents), A. Ticano [*A. Tizzano*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] un E. Levits,

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretāre R. Šereša [*R. Şereş*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 25. marta tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2009. gada 14. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Iesniedzot apelācijas sūdzību, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd* lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2008. gada 29. janvāra spriedumu lietā T-206/07 *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*/Padome (Krājums, II-1. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētais spriedums"), ar kuru Pirmās instances tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegto prasību par Padomes 2007. gada 23. aprīļa Regulas (EK) Nr. 452/2007 par galīgā antidempinga maksājuma uzlikšanu Ķīnas Tautas Republikas un Ukrainas izcelsmes gludināmo dēļu importam un tam noteiktā pagaidu maksājuma galīgo iekasēšanu (OV L 109, 12. lpp.; turpmāk tekstā —

"apstrīdētā regula") atcelšanu tiktāl, ciktāl šajā regulā ir noteikts antidempinga maksājums apelācijas sūdzības iesniedzējas ražotajiem gludināmajiem dēļiem.

Atbilstošās tiesību normas

2 Lai noteiktu dempinga esamību, Padomes 1995. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 384/96 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 1996, L 56, 1. lpp.), kurā grozījumi tika veikti ar Padomes 2005. gada 21. decembra Regulu (EK) Nr. 2117/2005 (OV L 340, 17. lpp.; turpmāk tekstā — "Pamatregula"), 2. panta 1.–6. punktā ir paredzēti vispārējie noteikumi tā saucamās "normālās vērtības" aprēķināšanai.

3 Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts īpašs noteikums šīs normālās vērtības aprēķināšanas metodei importam no valstīm, kuras nav tirgus ekonomikas valstis.

4 Saskaņā ar Pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunktu konkrētām valstīm, tostarp Ķīnas Tautas Republikai, tomēr tiek piemēroti minētā panta 1.–6. punktā paredzētie vispārējie noteikumi, ja, pamatojoties uz viena vai vairāku ražotāju, pret kuriem ir uzsākta izmeklēšana, iesniegtu pieprasījumu, tiek noteikts, ka šis ražotājs vai šie ražotāji darbojas atbilstoši tirgus ekonomikas apstākļiem.

5 Kritēriji un procedūras, lai noteiktu, vai tā tas ir attiecīgajā gadījumā, ir norādīti Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktā. Šajā tiesību normā ir noteikts:

"c) Saskaņā ar [7. punkta] b) apakšpunktu pieprasījums ir jāiesniedz rakstveidā, un tajā ir jābūt pietiekamiem pierādījumiem par to, ka ražotājs darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, tas ir, ja:

— [..]

— uzņēmumiem ir viena, skaidri saprotama pamata grāmatvedības uzskaite, kuru pārbauda neatkarīgs revidents saskaņā ar starptautiskajiem grāmatvedības standartiem un ko izmanto visiem nolūkiem,

— [..]

To, vai ražotājs atbilst iepriekšminētajiem kritērijiem, konstatē trīs mēnešu laikā pēc izmeklēšanas uzsākšanas pēc īpašām konsultācijām ar Konsultatīvo komiteju un pēc tam, kad Kopienas nozarei ir bijusi iespēja izteikt savas piezīmes. Šis konstatējums paliek spēkā visu izmeklēšanas laiku."

6 Pamatregulas 20. panta ar nosaukumu "Informācijas izpaušana" 2. punktā ir noteikts, ka puses var pieprasīt galīgo informāciju par būtiskiem faktiem un apsvērumiem, uz

kuru pamata paredzēts ieteikt galīgo pasākumu ieviešanu. Šī panta 4. un 5. punktā ir noteikts:

"4. Informācijas galīgo nodošanu atklātībai sniedz rakstveidā. [..] galīgo informāciju sniedz pēc iespējas ātrāk un parasti ne vēlāk kā vienu mēnesi pirms galīgā lēmuma pieņemšanas vai Komisijas priekšlikuma par galīgo rīcību, ievērojot 9. pantu, iesniegšanas. [..] Informācijas atklāšana neierobežo turpmākos Komisijas vai Padomes lēmumus, bet, ja šāds lēmums balstās uz kādu atšķirīgu faktu vai apsvērumu, tie ir jādara zināmi pēc iespējas ātrāk.

5. Protestus, kas tikuši iesniegti pēc informācijas galīgās nodošanas atklātībai, ņem vērā tikai tad, ja tos saņem laikposmā, kādu Komisija nosaka katrai atsevišķajai lietai, un tam ir jābūt vismaz 10 dienas ilgam, ņemot vērā lietas steidzamību."

Prāvas priekšvēsture

7 Apelācijas sūdzības iesniedzēja, Fošanā (Ķīna) dibināta sabiedrība, ražo gludinātos dēļus un tos eksportē uz Eiropas Savienību.

8 Pēc sūdzības, kuru iesniedza sabiedrības *Vale Mill (Rochdale) Ltd*, *Pirola SpA* un *Colombo New Scal SpA* (turpmāk tekstā — "sabiedrības, kas iestājušās lietā"), 2006. gada 4. februārī Komisija publicēja paziņojumu par antidempinga procedūras uzsākšanu attiecībā uz Ķīnas Tautas Republikas un Ukrainas izcelsmes gludinātu dēļu importu (OV, C 29, 2. lpp.).

9 2006. gada 23. februārī apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza pieprasījumu saskaņā ar Pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunktu par to, lai to atzītu par uzņēmumu, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos. 2006. gada jūnijā Komisija apelācijas sūdzības iesniedzējas un kādas ar apelācijas sūdzības iesniedzēju saistītas sabiedrības juridiskajā adresē veica pārbaudes par to, vai apelācijas sūdzības iesniedzējai var tikt atzīts minētais statuss, kā arī par attiecīgo preču normālās vērtības noteikšanu Ķīnas tirgū.

10 2006. gada 11. augusta vēstulē Komisija informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju par to, ka tā uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neizpilda Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pirmās daļas otrajā ievilkumā paredzēto kritēriju un ka līdz ar to tā nevar tikt atzīta par uzņēmumu, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos. Komisija uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas grāmatvedības uzskaite, kā arī revīzijas ziņojumi neizpilda starptautiskos grāmatvedības standartus (*International Accounting Standards*; turpmāk tekstā — "*IAS* standarti"). Ar 2006. gada 15. septembra vēstuli Komisija atbildēja uz apelācijas sūdzības iesniedzējas sniegtajiem apsvērumiem un to informēja par savu lēmumu neatzīt to par uzņēmumu, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos.

11 2006. gada 30. oktobrī Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 1620/2006, ar ko piemēro antidempinga pagaidu maksājumu Ķīnas Tautas Republikas un Ukrainas izcelsmes gludināmo dēļu importam (OV L 300, 13. lpp.; turpmāk tekstā — "Pagaidu regula"). Šajā regulā tika apstiprināts, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pieprasījums atzīt to par uzņēmumu, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, ir noraidīts, un tās ražoto gludināmo dēļu importam tika noteikts pagaidu antidempinga maksājums 18,1 % apmērā.

12 2006. gada 1. decembrī un 2007. gada 18. janvārī apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza rakstiskos apsvērumus par Pagaidu regulu, tostarp attiecībā uz uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa noteikšanu. Sēdē, kas Komisijas atrašanās vietā notika 2007. gada 19. janvārī, apelācijas sūdzības iesniedzēja sniedza arī mutvārdu apsvērumus. Vēlāk tā nosūtīja Komisijai oficiālo statistiku par Ķīnas veikto metalurģijas produktu importu par katru 2004. un 2005. gada mēnesi.

13 Ar 2007. gada 20. februāra vēstuli Komisija apelācijas sūdzības iesniedzējai nosūtīja dokumentu ar vispārēju galīgo informāciju, kā arī dokumentu ar īpašu galīgo informāciju (turpmāk tekstā abi kopā — "2007. gada 20. februāra dokumenti ar galīgo informāciju"). Pirmajā dokumentā Komisija minēja savu nodomu atzīt apelācijas sūdzības iesniedzēju par uzņēmumu, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, un tā rezultātā samazināt galīgo dempinga starpību līdz 0 %, pamatojoties uz faktu, ka, ņemot vērā jaunos datus un paskaidrojumus, tās pieprasījums esot ticams un pamatots.

14 Komisija, pirmkārt, uzskatīja, ka trūkumi uzņēmuma grāmatvedībā, kuri tika atklāti veikto pagaidu pasākumu laikā, būtiski neietekmēja finanšu rezultātus, kuri tika atkārtoti pārrakstīti uzskaitē, un, otrkārt, ka uzskaites nepilnīgums, pirmkārt, neradīja nekādas problēmas attiecībā uz informāciju par pārdošanu eksportam, jo Komisija jau bija apstiprinājusi šos datus, kad tā varēja pārbaudīt to ticamību, un, otrkārt, nebija noteicošs attiecībā uz tirdzniecību valsts iekšienē, jo šī tirdzniecība nebija pietiekami svarīga, lai to uzskatītu par raksturojošu. Komisija līdz ar to norādīja, ka šādos apstākļos normālā vērtība būtu jānosaka, pamatojoties uz ražošanas izmaksām, un ka tās noteikšanai būtiskas ir tērauda izmaksas. Šajā sakarā Komisija uzskatīja, ka Ķīnas oficiālie statistikas dati par tērauda importu, kas tika iesniegti administratīvā procesa laikā, apstiprināja uzņēmuma grāmatvedības datu ticamību jautājumā par tērauda izmaksām un tādējādi ļāva aprēķināt normālo vērtību, pamatojoties uz salikto vērtību Ķīnā.

15 2007. gada 2. marta vēstulē sabiedrības, kas iestājušās lietā, pēc kuru sūdzībām uzsāka antidempinga procedūru, nosūtīja savus apsvērumus par 2007. gada 20. februāra dokumentu ar vispārēju galīgo informāciju. Tās, pirmkārt, norādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nebija izpildījusi Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pirmās daļas otrajā ievilkumā paredzēto kritēriju un, otrkārt, ka ar Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pēdējo teikumu netika pieļauts, ka iestādes maina uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa noteikšanu procedūras laikā.

16 2007. gada 6. martā Konsultatīvā komiteja, kas tika izveidota saskaņā ar Pamatregulas 15. pantu (turpmāk tekstā — "Konsultatīvā komiteja"), izvērtēja darba dokumentu,

kuru Komisija tai nosūtīja 2007. gada 20. februārī. Vairāki Konsultatīvās komitejas locekļi apstrīdēja apelācijas sūdzības iesniedzējas atzīšanu par uzņēmumu, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos.

17 Ar 2007. gada 23. marta faksu Komisija nosūtīja apelācijas sūdzības iesniedzējai pārskatītu dokumentu ar vispārēju galīgo informāciju un pārskatītu dokumentu ar īpašu informāciju (turpmāk tekstā abi kopā — "2007. gada 23. marta pārskatītie dokumenti ar galīgo informāciju"), no kuriem izriet, ka Komisija atgriežas pie saviem 2007. gada 20. februāra apsvērumiem par uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa piešķiršanu apelācijas sūdzības iesniedzējai. Komisija uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas rīcība — ienākumu un izdevumu līdzsvarošana un pārdošanas darījumu iereģistrēšana savos grāmatvedības dokumentos kopsavilkuma veidā, kas ir pretēji uzkrāšanas principam, — pārkāpj *IAS* standartus, kas neatbilst Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktā noteiktajām prasībām.

18 Komisija tajā pašā dienā arī apspriešanās nolūkā nosūtīja Konsultatīvās komitejas locekļiem pārskatīto galīgo darba dokumentu. Konsultatīvā komiteja šo dokumentu apstiprināja 2007. gada 27. martā, kad tika pabeigts rakstveida process.

19 2007. gada 29. martā Komisija pārsūtīja Padomei galīgo pasākumu veikšanas priekšlikumu, kas tika pamatots ar 2007. gada 23. marta pārskatīto dokumentu ar vispārēju galīgo informāciju.

20 Termiņš apelācijas sūdzības iesniedzējai apsvērumu iesniegšanai par 2007. gada 23. marta pārskatītajiem dokumentiem ar galīgo informāciju tika noteikts 2007. gada 29. martā. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas lūguma Komisija pagarināja šo termiņu līdz 2007. gada 2. aprīlim.

21 2007. gada 2. aprīlī apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza savus apsvērumus par minētajiem dokumentiem. Šajos apsvērumos apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīdēja Komisijas secinājumu, ka tā nebija izpildījusi vajadzīgos nosacījumus, lai tai piešķirtu uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu, un lūdza Komisijai nepieņemt sabiedrību, kas iestājušās lietā, argumentu, ka Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkts aizliedz Komisijai grozīt savu sākotnējo lēmumu nepiešķirt šo statusu.

22 Ar 2007. gada 4. aprīļa vēstuli Komisija atbildēja, apstiprinot savus secinājumus attiecībā uz to, ka nav izpildīti vajadzīgie nosacījumi, lai piešķirtu uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu. Turklāt tā norādīja, ka judikatūra jautājumā par pieprasījumu par minētā statusa atzīšanu izvērtējumu neļauj vēlreiz izvērtēt vecus faktus.

23 2007. gada 5. aprīļa vēstulē apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza Komisijai ieteikt Padomei veikt galīgos pasākumus, kuri pamatojas uz 2007. gada 20. februāra dokumentu ar vispārēju galīgo informāciju, jo, kā uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēja, secinājums jautājumā par uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu bija pamatots ar juridisku kļūdu.

24 2007. gada 23. aprīlī Padome pieņēma apstrīdēto regulu. Tajā apelācijas sūdzības iesniedzējas ražoto gludināmo dēļu importam tika noteikts galīgais antidempinga maksājums 18,1 % apmērā.

Process Pirmās instances tiesā un apstrīdētais spriedums

25 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegts 2007. gada 12. jūnija, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību, lūdzot atcelt apstrīdēto regulu tiktāl, ciktāl ar to tiek noteikts antidempinga maksājums par tās ražoto gludināmo dēļu

importu. Tajā pašā dienā prasītāja iesniedza pieteikumu par steidzamības procedūru, kuru Pirmās instances tiesa noraidīja. Tiesvedības laikā Pirmās instances tiesā Padomes prasījumu atbalstam lietā iestājās Komisija, sabiedrības, kas iestājušās lietā, un Itālijas Republika.

26 Ar apstrīdēto spriedumu Pirmās instances tiesa noraidīja prasītājas prasību, kas tika pamatota ar diviem pamatiem attiecīgi saistībā ar kļūdu tiesību piemērošanā, piemērojot Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktu, un par tiesību uz aizstāvību un šīs pašas regulas 20. panta 5. punkta pārkāpumu.

27 Pirmā pamata pamatojumam prasītāja norādīja, ka vienīgais Komisijas sniegtais izskaidrojums, lai pamatotu tās pēkšņo nostājas maiņu jautājumā par uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa piešķiršanu, ir ietverts 2007. gada 4. aprīļa vēstulē, kurā Komisija apstiprināja, ka judikatūra jautājumā par pieteikumu piešķirt šādu statusu izvērtēšanu neļauj vēlreiz izvērtēt vecus faktus. Tomēr Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkts, kuru Pirmās instances tiesa ir interpretējusi ar 2006. gada 14. novembra spriedumu lietā T-138/02 *Nanjing Metalink*/Padome (Krājums, II-4347. lpp.), nekādi neizslēdz, ka Komisija tādos apstākļos kā šajā gadījumā varētu grozīt savu sākotnējo nostāju. Komisijas veiktā šīs tiesību normas otrā teikuma interpretācija turklāt esot pretrunā labas pārvaldības principam. Tādējādi galīgo pasākumu ieteikums esot pamatots ar minētās tiesību normas pārkāpumu, kas padarot par spēkā neesošu arī apstrīdēto regulu.

28 Izvērtējot pirmo pamatu, Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 42.–50. punktā vēlējās pārbaudīt, vai Komisija ir pārskatījusi savu ieteikumu, kurš bija iekļauts 2007. gada 20. februāra dokumentos ar galīgo informāciju, pamatojoties uz to, ka tai bija aizliegts vēlreiz izvērtēt vecus faktus. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa vispirms secināja, ka apstrīdētajā regulā, īpaši tās preambulas divpadsmitajā līdz četrpadsmitajā apsvērumā, atteikums grozīt uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa noteikšanu, kas tiek darīts Pagaidu regulā, netika pamatots ar to, ka saskaņā ar Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pēdējo teikumu netiek atļauts vēlreiz

izvērtēt vecus faktus, bet gan ar to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas grāmatvedība neatbilda *IAS* standartiem, un ar to, ka nebija jaunu pierādījumu, kas varētu ietekmēt šo vērtējumu.

29 Pirmās instances tiesa turpinājumā atzina, ka turklāt no 2007. gada 23. marta pārskatītajiem dokumentiem ar vispārēju galīgo informāciju neizriet, ka Komisijas atteikums ieteikt uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa piešķiršanu apelācijas sūdzības iesniedzējai tika pamatots ar aizliegumu vēlreiz izvērtēt vecus faktus.

30 Visbeidzot, Pirmās instances tiesa konstatēja, ka vienīgais dokuments, kurā Komisija izklāsta, ka judikatūra jautājumā par uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa noteikšanu neļauj vēlreiz izvērtēt vecus faktus, ir Komisijas 2007. gada 4. aprīļa vēstule. Tomēr Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 49. punktā norādīja, ka no visas šīs vēstules izriet, ka Komisijas novērojums par to, ka nav iespējams vēlreiz izvērtēt vecus faktus, ir pakārtots, jo iestāde ir pamatojusi savu atteikumu ieteikt uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa piešķiršanu ar jautājuma, vai apelācijas sūdzības iesniedzēja pēc tam izpildīja piemērojamos materiāltiesiskos kritērijus, izvērtēšanu.

31 Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 50. punktā secināja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojums, ka Komisija šajā gadījumā ir atsaukusies uz aizliegumu vēlreiz izvērtēt vecus faktus, neatbilst faktiskajai situācijai. Tā nosprieda, ka pirmais pamats šī iemesla dēļ nevar tikt atbalstīts un līdz ar to nav jēgas apspriest Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pēdējā teikuma un iepriekš minētā sprieduma lietā *Nanjing Metalink*/Padome interpretāciju.

32 Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 54. punktā piebilda, ka apstāklis, ka apstrīdētās regulas pamatojumā nav izskaidrots, kāpēc 2007. gada 20. februāra dokumentā ar vispārēju galīgo informāciju iekļautie secinājumi nav pamatoti, un tas — pieņemot, ka tas ir pierādīts, — ka Komisija šajā sakarā nav sniegusi izskaidrojumu, pats par sevi nevar radīt apstrīdētās regulas prettiesiskumu.

33 Otrais pamats saistībā ar tiesību uz aizstāvību un Pamatregulas 20. panta 5. punkta pārkāpumu tika noraidīts apstrīdētā sprieduma 63.–76. punktā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja, ka šis pārkāpums izrietot no apstākļa, ka Komisija esot nosūtījusi Padomei priekšlikumu par galīgo pasākumu veikšanu, pamatojoties uz 2007. gada 23. marta pārskatīto dokumentu ar vispārīgu galīgo informāciju, jau sešas dienas pēc tam, kad tā to bija nosūtījusi apelācijas sūdzības iesniedzējai, nesagaidot Pamatregulas 20. panta 5. punktā noteikto desmit dienu termiņu, un četras dienas pirms datuma, kuru Komisija bija noteikusi apelācijas sūdzības iesniedzējai tās apsvērumu iesniegšanai.

34 Pirmās instances tiesa vispirms apstrīdētā sprieduma 63.–70. punktā nolēma, ka Komisija šī iemesla dēļ patiešām ir pārkāpusi Pamatregulas 20. panta 5. punktu. Tā nosprieda, ka Komisija nedrīkstēja nosūtīt Padomei savu priekšlikumu, pirms nebija beidzies šajā tiesību normā noteiktais desmit dienu termiņš. Pirmās instances tiesa uzskata, ka šī interpretācija izriet no Pamatregulas 20. panta 4. punkta redakcijas un nepieciešamības šī panta 4. un 5. punktu interpretēt konsekventā veidā, kā arī garantēt, lai ieinteresēto pušu iespējamos apsvērumus Komisija patiešām ņemtu vērā. Pirmās instances tiesa norādīja, ka pats apstāklis, ka Padomei vēlāk tika iesniegts priekšlikums par galīgajiem pasākumiem, pats par sevi var ietekmēt sekas, kas var izrietēt no šiem apsvērumiem.

35 Pirmās instances tiesa turklāt šajā sakarā konstatēja, ka Komisijai attiecīgie lietas dalībnieki bija jāinformē par jauno nostāju, kas tika izklāstīta 2007. gada 23. marta pārskatītajos dokumentos ar galīgo informāciju. Pirmās instances tiesa šajā sakarā norādīja, ka, tā kā Pamatregulas 20. panta 4. punktā ir ietverta skaidra atsauce uz "atšķirīgiem faktiem un apsvērumiem", šajā normā netiek atzīta Komisijas aizstāvētā tēze, saskaņā ar kuru tikai tas, ka tika grozīts faktu, kuri palika nemainīgi, vērtējums, neprasa informēt ieinteresētās personas.

36 Pirmās instances tiesa tomēr apstrīdētā sprieduma 71.–76. punktā nosprieda, ka Pamatregulas 20. panta 5. punkta pārkāpums nebija tāds, kas ietekmētu apstrīdētās regulas saturu un attiecīgi apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību, un tādējādi tas nevar radīt šīs regulas prettiesiskumu un atcelšanu. Tā arī atgādināja, ka

minētais pārkāpums var izraisīt apstrīdētās regulas atcelšanu vienīgi tad, ja ir iespēja, ka šī pārkāpuma dēļ administratīvais process būtu varējis beigties ar citādu rezultātu, tādējādi tieši ietekmējot apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību.

37 Pirmās instances tiesa šajā sakarā konstatēja, ka attiecībā uz jautājumu par uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa noteikšanu no lietas materiāliem neizriet, ka 2007. gada 23. marta pārskatītajā dokumentā ar galīgo informāciju būtu iekļauti jauni fakti, kuri vēl nebija darīti zināmi apelācijas sūdzības iesniedzējai. Tā norādīja, ka šajos dokumentos Komisija vienīgi informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju par tās nodomu atgriezties pie tās sākotnējās nostājas un līdz ar to atstāt spēkā sākotnēji pieņemto lēmumu 2006. gada 15. septembrī, kas tika īstenots Pagaidu regulā. Apelācijas sūdzības iesniedzējai par nostāju, kura no jauna tika iesniegta minētajos dokumentos, bija iespēja izteikties administratīvā procesa iepriekšējā stadijā.

38 Attiecībā uz apsvērumiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja par Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pēdējā teikuma un iepriekš minētā sprieduma lietā *Nanjing Metalink*/Padome piemērošanu iesniedza 2007. gada 2. aprīļa vēstulē, Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 75. punktā nolēma, ka tie katrā ziņā nebija tādi, kas ietekmētu šīs regulas saturu, jo, kā tas tika konstatēts pirmā pamata ietvaros, atteikums piešķirt uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu bija pamatots ar materiāltiesisko kritēriju piemērošanu.

Par apelācijas sūdzību

39 Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesu atcelt apstrīdēto spriedumu un apmierināt tās Pirmās instances tiesā iesniegtos prasījumus, proti, atcelt apstrīdēto regulu tiktāl, ciktāl tā attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju.

40 Padome, sabiedrības, kas iestājušās lietā, un Itālijas Republika lūdz apelācijas sūdzību noraidīt. Komisija lūdz Tiesu atzīt prasību par nepieņemamu vai to noraidīt.

41 Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda divus pamatus saistībā ar attiecīgi kļūdainu strīda par Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta interpretācijas nozīmes novērtējumu, kura rezultātā tika acīmredzami būtiski sagrozīti lietas materiāli, kā arī nepareizu secinājumu saistībā ar šīs regulas 20. panta 5. punkta pārkāpumu.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

42 Izvirzot pirmo pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Pirmās instances tiesa nav atbildējusi uz pirmo atcelšanas pamatu, kurš tika noraidīts, pamatojoties uz secinājumu, kurš ir acīmredzami pretrunā lietas materiāliem, proti, ka strīdam par Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta un iepriekš minētā sprieduma lietā *Nanjing Metalink*/Padome interpretāciju šīs lietas ietvaros nav nozīmes.

43 Šī pamata pirmā daļa ir saistīta ar to, ka tiktāl, ciktāl minētā secinājuma būtiska neatbilstība izrietot no lietas materiāliem un Padomes un Itālijas Republikas rakstveida apsvērumiem, Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

44 Padome pati esot atzinusi, ka tieši tādēļ, ka Komisija uzskatīja, ka iepriekš minētajā spriedumā lietā *Nanjing Metalink*/Padome noteiktie nepieciešamie nosacījumi sākotnējā risinājuma grozīšanai nav izpildīti, tā atgriezās pie sākotnējā risinājuma. Arī Itālijas Republika esot apstiprinājusi, ka jautājumam par Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pēdējā teikuma interpretāciju saistībā ar iepriekš minēto spriedumu lietā *Nanjing Metalink*/Padome patiešām esot bijusi izšķiroša loma Komisijas lēmumā iesniegt priekšlikumu par galīgajiem pasākumiem, kuru pamatā ir tās sākotnējā nostāja. Šādos apstākļos un tā kā 2007. gada 23. marta pārskatītajos dokumentos ar galīgo informāciju nav jaunu faktu, un šo trūkumu norādīja pati Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 72. punktā, Pirmās instances tiesas secinājums, saskaņā ar kuru minētajam jautājumam esot vienīgi "pakārtots" raksturs, esot acīmredzami kļūdains.

45 Šī pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka līdz ar to Pirmās instances tiesa nepamatoti atsakās lemt par minēto jautājumu.

46 Padome norāda, ka apelācijas sūdzības pirmais pamats tā selektīvā rakstura dēļ nevarot apšaubīt Pirmās instances tiesas veikto faktu novērtējumu. Apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītās iebildes šajā sakarā neņemot vērā visus lietas materiālu elementus un tajos neesot atsauces uz trim tekstiem, uz kuriem atsaucas Pirmās instances tiesa. Turklāt Padomes iebildumu rakstā, kurš tika iesniegts tiesvedības laikā Pirmās instances tiesā, neesot ietverts neviens pierādījums. Turklāt Padome apstrīd, ka Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktam šajā gadījumā būtu būtiskas sekas, jo jebkāda veida interpretācija radītu vienu un to pašu rezultātu. Katrā ziņā tas, vai interpretācijai būtu vai nebūtu būtiskas sekas, neļaujot secināt, ka Komisija ir pieņēmusi argumentu, saskaņā ar kuru tai bija pienākums neveikt grozījumus savā sākotnējā lēmumā.

47 Komisija uzdod jautājumu par apsvērumu, kurus Padome un Itālijas Republika ir izteikusi šajā sakarā, pierādījumu vērtību, jo Padome un Itālijas Republika ir trešās personas un līdz ar to tās atrodas neizdevīgā pozīcijā, lai varētu izvērtēt argumentāciju,

kas lika Komisijai atgriezties pie tās sākotnējās nostājas. Katrā ziņā šie apsvērumi nepierādot, ka Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi pierādījumus. Komisija, pieņemot lēmumu atgriezties pie savas sākotnējās nostājas, esot ņēmusi vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegtos jaunos faktus, tomēr, ņemot vērā visas attiecīgās atbildes kopumā, secināja, ka par spīti šiem faktiem nevar tikt atzīts uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statuss, jo apelācijas sūdzības iesniedzējas grāmatvedībā ir būtiskas kļūdas. Priekšlikums par galīgajiem pasākumiem tādējādi esot pamatots nevis ar aizliegumu grozīt sākotnējo šī statusa atteikumu, bet gan ar secinājumu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neatbilst piemērojamiem materiāltiesiskajiem kritērijiem. Komisija norāda, ka tā būtu grozījusi savu sākotnējo lēmumu, ja būtu pārliecināta, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir iesniegusi jaunus faktus, kas pamato minētā statusa piešķiršanu.

48 Itālijas Republika norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka nav tādu jaunu faktu vai dokumentu, kas pamatotu to, lai Komisija grozītu savu sākotnējo lēmumu par uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa piešķiršanu. Attiecīgi Komisija savu pārliecību, kas tai lika apstiprināt šo sākotnējo lēmumu, pamatoja ne tikai ar aizliegumu mainīt viedokli, bet arī ar izšķirošu faktu, ka konstatētie smagie pārkāpumi nevar tikt dzēsti ar jauniem pierādījumiem. Komisijas 2007. gada 4. aprīļa vēstulē ir plaši izklāstīti daudzie iemesli, kuri šai iestādei lika apstiprināt tās sākotnējo lēmumu. Fakts, ka šajā gadījumā nosacījumi, kuri izņēmuma gadījumā ļautu Komisijai grozīt tās nostāju par uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa piešķiršanu, nav izpildīti, esot bijis tikai viens no šiem iemesliem.

49 Sabiedrības, kas iestājušās lietā, norāda, ka pirmais pamats ir acīmredzami nepamatots, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot pierādījusi, ka Pirmās instances tiesa būtu sagrozījusi tai iesniegtos pierādījumus. Apelācijas sūdzības iesniedzēja joprojām nevarot atspēkot Pirmās instances tiesas veikto būtisko dokumentu detalizēto novērtējumu, ar ko pietika pirmā pamata noraidīšanai. Turklāt nedz Padomes, nedz Itālijas Republikas rakstveida apsvērumi, kuri tika iesniegti Pirmās instances tiesā, nedz apstrīdētā sprieduma 72. punkts, uz kuru atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzēja, nepamato secinājumus, kurus tā vēlas panākt. Pakārtoti sabiedrības, kas iestājušās lietā, norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītā iepriekš minētā sprieduma lietā *Nanjing Metalink*/Padome interpretācija ir kļūdaina.

Tiesas vērtējums

50 Pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītais arguments, ar kuru tā norāda, ka Pirmās instances tiesa nepamatoti uzskata, ka tai nebija jāapskata jautājums par Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pēdējā teikuma interpretāciju, tiek pamatots ar apgalvojumu, ka Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi lietas materiālus, lai nonāktu pie secinājuma, ka šajā gadījumā Komisija nav pamatojusies uz aizliegumu no jauna izvērtēt vecus faktus, un ka tādējādi strīdam par minēto jautājumu nav nozīmes.

51 Jākonstatē, ka Pirmās instances tiesa šajā sakarā pamatojas uz apstrīdētās regulas preambulas divpadsmito līdz četrpadsmito apsvērumu, uz 2007. gada 23. marta pārskatītajiem dokumentiem ar galīgo informāciju, kā arī uz Komisijas 2007. gada 4. aprīļa vēstuli.

52 Attiecībā uz apstrīdēto regulu, kā arī 2007. gada 23. marta pārskatītajiem dokumentiem ar galīgo informāciju Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 43.–45. punktā norāda, ka no abiem šiem dokumentiem neizriet, ka Komisijas atteikums iesniegt priekšlikumu par uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa piešķiršanu apelācijas sūdzības iesniedzējai būtu pamatots ar aizliegumu no jauna izvērtēt vecus faktus. Pirmās instances tiesa šajā kontekstā norāda, ka šie dokumenti pamatoja minētā statusa atteikumu ar apelācijas sūdzības iesniedzējas grāmatvedības dokumentu neatbilstību *IAS* standartiem un tādējādi pamatojās uz materiāltiesiskiem kritērijiem. Apelācijas sūdzības iesniedzēja šos secinājumus neapstrīd.

53 Attiecībā uz Komisijas 2007. gada 4. aprīļa vēstuli Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 46. un 47. punktā konstatē, ka tajā patiešām ir atsauce uz Pirmās instances tiesas judikatūru, kas aizliedz vēlreiz izvērtēt vecus faktus. Tomēr Pirmās instances tiesa minētā sprieduma 48. punktā norāda, ka šajā vēstulē Komisija savu atteikumu atzīt uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu pamatoja ar to, ka,

pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas grāmatvedība pārkāpj *IAS* standartus un, otrkārt, ka informācija par tērauda cenu neļāva vēlreiz izvērtēt šajā grāmatvedībā konstatētos trūkumus.

54 Apelācijas sūdzības iesniedzēja šos secinājumus neapstrīd, tomēr nepiekrīt vērtējumam, kuru Pirmās instances tiesa, pamatojoties uz šiem secinājumiem, veic apstrīdētā lēmuma 49. punktā un saskaņā ar kuru no minētās vēstules kopumā izriet, ka Komisijas apsvērumam par neiespējamību vēlreiz izvērtēt vecus faktus ir pakārtota nozīme un iestāde savu atteikumu iesniegt priekšlikumu par uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa piešķiršanu esot pamatojusi ar jautājuma, vai apelācijas sūdzības iesniedzēja atbilst piemērojamiem materiāltiesiskajiem kritērijiem, izvērtējumu.

55 Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesai aizstāt Pirmās instances tiesas veikto vērtējumu ar savu vērtējumu.

56 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Pirmās instances tiesa ir vienīgā instance, kas ir tiesīga, pirmkārt, konstatēt faktus — izņemot gadījumu, kad šo konstatāciju materiālā neprecizitāte izriet no šai tiesai iesniegtiem lietas materiāliem, — un, otrkārt, veikt šo faktu novērtējumu. Tādējādi faktu novērtējums nav tiesību jautājums, kas pats par sevi ir pakļauts Tiesas kontrolei, izņemot gadījumu, kad Pirmās instances tiesai iesniegtie pierādījumi ir tikuši sagrozīti (skat. 1999. gada 11. februāra spriedumu lietā C-390/95 P *Antillean Rice Mills* u.c./Komisija, *Recueil*, I-769. lpp., 29. punkts; 2000. gada 15. jūnija spriedumu lietā C-237/98 P *Dorsch Consult*/Padome un Komisija, *Recueil*, I-4549. lpp., 35. punkts, kā arī 2009. gada 23. aprīļa spriedumu lietā C-425/07 P *AEPI*/Komisija, Krājums, I-3205. lpp., 44. punkts).

57 Tiktāl, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Komisijas 2007. gada 4. aprīļa vēstule ir tikusi sagrozīta, ir jānorāda, ka Pirmās instances tiesai nevar tikt pārmesta tās satura sagrozīšana. Kā ģenerāladvokāte norādījusi savu secinājumu 77. un 78. punktā,

pat ja minēto vēstuli varētu interpretēt tā, kā to ierosina apelācijas sūdzības iesniedzēja, tomēr jākonstatē, ka šāda interpretācija nav vienīgais secinājums, kas varētu izrietēt no tās teksta.

58 Turklāt Tiesa nevar pievienoties apelācijas sūdzības iesniedzējas aizstāvētajai tēzei, ka vienīgais iespējamais izskaidrojums Komisijas nostājas maiņai ir tas, ka šo iestādi ir pārliecinājusi sabiedrību, kas iestājušās lietā, un vairāku dalībvalstu izstrādātā argumentācija antidempinga komitejas ietvaros, saskaņā ar kuru tika norādīts, ka Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pēdējais teikums neļaujot Komisijai grozīt savu sākotnējo lēmumu nepiešķirt apelācijas sūdzības iesniedzējai uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu.

59 Kā Pirmās instances tiesa konstatēja apstrīdētā sprieduma 14. punktā, sabiedrības, kas iestājušās lietā, savos apsvērumos par 2007. gada 20. februāra dokumentu ar vispārēju galīgo informāciju, kuri tika iesniegti ar 2007. gada 2. marta vēstuli, galvenokārt pamatojās uz argumentu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neatbilst Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pirmās daļas otrajā ievilkumā paredzētajam materiāltiesiskajam kritērijam.

60 No minētās vēstules faktiski izriet, ka sabiedrības, kas iestājušās lietā, norāda, ka šis kritērijs ir jāinterpretē šauri un, veicot tā interpretāciju, nav nozīmes tam, vai trūkumi apelācijas sūdzības iesniedzējas grāmatvedībā, kurus tā neapstrīd un kuri daudzējādā ziņā pārkāpj *IAS* standartus, patiešām ietekmēja grāmatvedības rezultātus. Tās turklāt norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas izskaidrojums šajā sakarā katrā ziņā ir nepareizs un ka Komisija neesot sniegusi skaidrojumu, kādēļ tā to ir pieņēmusi. Visbeidzot, tās norāda, ka pierādījumiem par importa cenām tēraudam no Ķīnas nav nozīmes jautājumā, vai apelācijas sūdzības iesniedzējas grāmatvedība atbilst *IAS* standartiem, un ka katrā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja galvenokārt izmantoja vienīgi vietējo tēraudu.

61 Komisija savā iestāšanās rakstā, kuru tā iesniedza Pirmās instances tiesā, izskaidroja, ka, saņemot sabiedrību, kas iestājušās lietā, apsvērumus un vairāku dalībvalstu izteiktās šaubas par domu piešķirt apelācijas sūdzības iesniedzējai uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu, pamatojoties uz tās iesniegtajiem skaitļiem par tērauda, kurš tiek importēts no Ķīnas, cenām, tā turpināja savas pārdomas. Ņemot vērā šīs atbildes, Komisija nonāca pie secinājuma, ka ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas grāmatvedībā konstatētos trūkumus, minētie skaitļi tai neliek domāt, ka būtu izpildīts Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pirmās daļas otrajā ievilkumā noteiktais kritērijs un tādēļ tai nenovēršami bija jāatsaka minētā statusa piešķiršana apelācijas sūdzības iesniedzējai. Komisija šajā kontekstā arī norāda, ka tā neuzskata, ka tai būtu pienākums ieteikt Padomei pasākumus, kurus tā uzskata par kļūdainiem, un ka Komisija uzskata, ka iepriekš minēto spriedumu lietā *Nanjing Metalink*/Padome nevar interpretēt tādējādi, ka tas noteiktu šādu ierobežojumu.

62 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa, pamatojoties uz lietas materiāliem, varēja secināt, ka pretēji tam, ko norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, Komisijas nostājas maiņa starplaikā starp, pirmkārt, 2007. gada 20. februāra dokumentiem ar galīgo informāciju un, otrkārt, 2007. gada 23. marta pārskatītajiem dokumentiem ar galīgo informāciju nebija pamatota ar aizliegumu grozīt sākotnējo lēmumu atteikt apelācijas sūdzības iesniedzējai minēto statusu, bet gan ar apsvērumiem saistībā ar Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pirmās daļas otrajā ievilkumā minētā materiāltiesiskā kritērija interpretāciju.

63 Turklāt šo secinājumu nemaina apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, ka apsvērumi, kurus Padome un Itālijas valdība izteica pirmajā instancē, pierādot, ka minēto nostājas maiņu pamatoja aizliegums grozīt sākotnējo lēmumu. Kā ģenerāladvokāte norādījusi savu secinājumu 79. un 80. punktā, pat ja tiktu uzskatīts, ka šie apsvērumi varētu tikt kvalificēti kā "pierādījumi", tik un tā citi lietas materiāli, īpaši Pirmās instances tiesā iesniegtais Komisijas iestāšanās raksts, norāda pretējo tam, kas, kā uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēja, izriet no minētajiem apsvērumiem. Ņemot vērā faktu, ka Padomes un Itālijas Republikas apsvērumiem nav pilnīga pierādījumu spēka un ka Pirmās instances tiesai ir jāsniedz vispārējs visu lietas materiālu

izvērtējums, tai nevar pārmest šo materiālu sagrozīšanu, ja tā šajā gadījumā ir izmantojusi skaidrojumu, kuru Komisija pati tai ir sniegusi par savu nostājas maiņu, nevis skaidrojumu, kuru, iespējams, iesaka lietas dalībnieki, kuri attiecībā uz Komisijas iekšējo lēmumu pieņemšanas procesu ir trešās personas.

64 Tādējādi Pirmās instances tiesai nevar pārmest lietas materiālu sagrozīšanu, lemjot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumam, ka Komisija šajā gadījumā ir pamatojusies uz aizliegumu vēlreiz izvērtēt vecus faktus, trūkst faktiska pamatojuma.

65 No iepriekš minētā izriet, ka apelācijas sūdzības pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

66 Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Pirmās instances tiesa ir nepamatoti secinājusi, ka tās tiesību uz aizsardzību pārkāpums, kuru Pirmās instances tiesa konstatēja, neizraisa apstrīdētās regulas atcelšanu, pamatojoties uz to, ka katrā ziņā neesot nekādas iespējas, ka administratīvais process būtu varējis beigties ar citādu rezultātu. Tiktāl, ciktāl jautājumam par Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta interpretāciju būtu jābūt nevis pakārtotai, bet būtiskai nozīmei, minētais pārkāpums

apelācijas sūdzības iesniedzējai esot liedzis iespēju pierādīt Komisijai, ka tās piemērotā minētā interpretācija esot kļūdaina un ka Komisijai noteikti esot tiesības sniegt priekšlikumu Padomei par galīgiem pasākumiem, pamatojoties uz 2007. gada 20. februāra dokumenta ar vispārēju galīgo informāciju secinājumiem. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzējas situācija esot ietekmēta konkrētā veidā, jo tai esot tikusi liegta iespēja, lai administratīvais process beigtos ar citādu rezultātu.

67 Padome, kuru atbalsta Komisija, sabiedrības, kas iestājušās lietā, un Itālijas Republika piekrīt Pirmās instances tiesas secinājumam, ka Pamatregulas 20. panta 5. punkta pārkāpuma rezultātā nebūtu jāatceļ apstrīdētā regula, jo šajā gadījumā neesot pārkāptas apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību.

68 Šie lietas dalībnieki uzskata, ka apelācijas sūdzības otrais pamats pamatojas uz nepareizu premisu — uz faktu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja esot varējusi iesniegt jaunus argumentus, kas būtu varējuši grozīt Komisijas viedokli, ka Komisijas lēmums atgriezties pie tās sākotnējas nostājas esot pamatots ar aizliegumu grozīt šo nostāju, un ka Pirmās instances tiesa esot konstatējusi apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu. Komisija no tā secina, ka otrais pamats nav pieņemams vai nav efektīvs. Sabiedrības, kas iestājušās lietā, uzskata, ka šis pamats ir acīmredzami nepieņemams vai arī nepamatots, tostarp pamatojoties uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neidentificē apstrīdētā sprieduma elementus, kurus tā apstrīd, un skaidri neprecizē kļūdu tiesību piemērošanā, par kuras pieļaušanu tā vaino Pirmās instances tiesu.

69 Padome, Komisija un pakārtoti sabiedrības, kas iestājušās lietā, tomēr apstrīd Pirmās instances tiesas veikto Pamatregulas 20. panta 4. un 5. punkta interpretāciju, saskaņā ar kuru tā visos gadījumos nosakot desmit dienu termiņu apsvērumu iesniegšanai, ja Komisija pamato savu lēmumu ar faktiem un apsvērumiem, kuri atšķiras no tiem, kuri ir minēti galīgajā informācijā. Šāda interpretācija neizrietot no Pamatregulas 20. panta 4. punkta, esot nesamērīga un radot ievērojamas praktiskas grūtības Komisijai saistībā ar šajā regulā noteiktajiem stingrajiem termiņiem.

70 Komisija uzskata, ka 2007. gada 23. marta pārskatītie dokumenti ar galīgo informāciju būtībā ir "paziņojums" Pamatregulas 20. panta 4. punkta izpratnē, nevis "galīgā informācija" minētā panta 5. punkta izpratnē un līdz ar to šajā 20. pantā noteiktais termiņš nav piemērojams.

71 Padome turklāt uzskata, ka vispārējās tiesības uz aizstāvību turpina būt piemērojamas neatkarīgi no sniegtās Pamatregulas 20. panta 5. punkta interpretācijas un ka termiņš, kurš tiek noteikts saskaņā ar šīm tiesībām, ir atkarīgs no lietas apstākļiem. Desmit dienu termiņš, skaitot no brīža, kad Komisija ir paziņojusi faktus un apsvērumus, kuri atšķiras no galīgajā informācijā minētajiem, ne vienmēr esot nepieciešams, lai garantētu tiesību uz aizstāvību ievērošanu.

Tiesas vērtējums

72 Apelācijas sūdzības otrais pamats ir vērsts pret Pirmās instances tiesas secinājumu apstrīdētā sprieduma 76. punktā, saskaņā ar kuru Komisijas Pamatregulas 20. panta 5. punkta pārkāpums nevar ietekmēt apstrīdētās regulas saturu un attiecīgi apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību.

73 Vispirms ir jākonstatē, ka pretēji tam, ko norāda Padome un Komisija, Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, apstrīdētā sprieduma 70. punktā nolemjot, ka Komisija tiešām ir pārkāpusi Pamatregulas 20. panta 5. punktu, nododot Padomei savu priekšlikumu par galīgiem pasākumiem tikai sešas dienas pēc 2007. gada 23. marta pārskatīto dokumentu ar galīgo informāciju paziņošanas apelācijas sūdzības iesniedzējai un tādējādi — pirms šajā tiesību normā noteiktā desmit dienu termiņa.

74 Pirmās instances tiesa pamatoti norāda, ka Komisijai šajā gadījumā bija pienākums informēt apelācijas sūdzības iesniedzēju par savu jauno nostāju, kas tika izklāstīta 2007. gada 23. marta pārskatītos dokumentos ar galīgo informāciju, un ka, nododot šos dokumentus, tai bija jāievēro Pamatregulas 20. panta 5. punktā noteiktais termiņš.

75 Šajā sakarā vispirms ir jākonstatē, pretēji tam, ko vēlas ierosināt Komisija un Padome, ka šajā gadījumā netiek uzdots jautājums, vai jebkādas nenozīmīgas izmaiņas galīgajā informācijā arī ir jākvalificē kā "informācija" minētās tiesību normas izpratnē, attiecībā uz kuru ir jāievēro šajā tiesību normā paredzētais termiņš.

76 Šajā kontekstā pietiek secināt, ka šajā gadījumā nav runa par šādu nenozīmīgu izmaiņu veikšanu, bet gan par būtiskām izmaiņām Komisijas nostājā starplaikā starp 2007. gada 20. februāra dokumentu ar galīgo informāciju paziņošanu un šī paša gada 23. marta dokumentu paziņošanu, un šīm izmaiņām bija būtiskas sekas apelācijas sūdzības iesniedzējai, kuru rezultātā tika ieteikts noteikt galīgo antidempinga maksājumu ar likmi 18,1 % pirmajā galīgajā informācijā noteiktās 0 % likmes vietā.

77 Tālāk Pirmās instances tiesa pamatoti nosprieda, ka tiktāl, ciktāl ir piemērojams Pamatregulas 20. panta 5. punkts, Komisija nedrīkstēja iesniegt galīgo priekšlikumu Padomē, pirms nebija pagājis šajā tiesību normā paredzētais termiņš.

78 Kā norāda Pirmās instances tiesa, šāda interpretācija izriet ne tikai no minētās tiesību normas sistēmiskā konteksta, bet tā tiek noteikta arī, lai tiktu garantēts, ka efektīvā veidā, bez aizspriedumiem tiek ņemti vērā ieinteresēto lietas dalībnieku iespējamie apsvērumi. Apstāklis, ka Padomei jau bijis iesniegts priekšlikums par galīgiem pasākumiem, pats par sevi var ietekmēt sekas, kuras var izrietēt no šiem secinājumiem.

79 Visbeidzot, iespējamo grūtību, kuras šīm iestādēm radušās, ievērojot Pamatregulā noteikto termiņu, rezultātā nevar tikt pārkāpti šajā regulā noteiktie termiņi attiecīgo uzņēmumu tiesību uz aizstāvību aizsardzībai. Gluži pretēji, šīm iestādēm, īpaši Komisijai, ir jāņem vērā ierobežojumi, kas izriet no minētajā regulā noteiktajiem termiņiem, vienlaikus ievērojot šo uzņēmumu tiesības uz aizstāvību.

80 Turklāt ir jānorāda, ka šajā gadījumā Komisija pati noteica apelācijas sūdzības iesniedzējai desmit dienu termiņu, kuru tā nevar pārkāpt, tādējādi nepārkāpjot labas pārvaldības principu.

81 Attiecībā uz argumentiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza sava otrā pamata pamatojumam, vispirms ir jākonstatē, ka Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 71. punktā ir pamatoti konstatējusi, ka Pamatregulas 20. panta 5. punktā paredzētā desmit dienu termiņa neievērošanas sekas var būt apstrīdētās regulas atcelšana tikai tad, ja ir iespēja, ka šī prettiesiskuma dēļ administratīvais process būtu varējis beigties ar citādu rezultātu, tādējādi tieši ietekmējot apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību (šajā sakarā skat. 1980. gada 10. jūlija spriedumu lietā 30/78 *Distillers Company*/Komisija, *Recueil*, 2229. lpp., 26. punkts; 1990. gada 21. marta spriedumu lietā C-142/87 Beļģija/Komisija, sauktu par "Tubemeuse", *Recueil*, I-959. lpp., 48. punkts, un 2003. gada 2. oktobra spriedumu lietā C-194/99 P *Thyssen Stahl*/Komisija, *Recueil*, I-10821. lpp., 31. punkts).

82 Tiktāl, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja tomēr uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, piemērojot šo judikatūru, jāpārbauda, vai Pirmās instances tiesa, pamatojoties uz apstrīdētā sprieduma 72.–75. punktā ietverto argumentāciju, varēja nonākt pie secinājuma, ka šajā gadījumā nav skartas apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību.

83 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesību uz aizstāvību ievērošana visos procesos, kuri uzsākti pret personu un kuru dēļ var pieņemt tai nelabvēlīgu lēmumu, ir Kopienu

tiesību pamatprincips, kas nodrošināms pat tad, ja nav nekāda tiesiskā regulējuma saistībā ar procesu. Šis princips noteic, ka tādu lēmumu adresātiem, ar ko būtiski tiek ietekmētas viņu intereses, ir jādod iespēja atbilstoši darīt zināmu savu viedokli (it īpaši skat. 1996. gada 24. oktobra spriedumu lietā C-32/95 P Komisija/*Lisrestal* u.c., *Recueil*, I-5373. lpp., 21. punkts; 2000. gada 21. septembra spriedumu lietā C-462/98 P *Mediocurso*/Komisija, *Recueil*, I-7183. lpp., 36. punkts, kā arī 2005. gada 9. jūnija spriedumu lietā C-287/02 Spānija/Komisija, Krājums, I-5093. lpp., 37. punkts).

84 Kā izriet no Pirmās instances tiesas secinājumiem, apelācijas sūdzības iesniedzēja 2007. gada 2. aprīļa vēstulē, ar kuru tā iesniedza savus apsvērumus par 2007. gada 23. marta pārskatītajiem dokumentiem ar galīgo informāciju, norādīja argumentus gan par jautājumu, vai apelācijas sūdzības iesniedzēja atbilst Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pirmās daļas otrajā ievilkumā norādītajam materiāltiesiskajam kritērijam, gan par to, vai saskaņā ar šī 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pēdējo teikumu Komisija juridiski ir saistīta ar savu sākotnējo atteikumu piešķirt uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu.

85 Turklāt nav strīda, ka, lai gan minētā vēstule Komisijai tika iesniegta Pamatregulas 20. panta 5. punkta ietvaros, tā kā tā šo termiņu neievēroja, Komisija nezināja šīs vēstules saturu brīdī, kad tā Padomē iesniedza priekšlikumu par galīgiem pasākumiem.

86 Pirmkārt, attiecībā uz minētajā vēstulē norādītajiem argumentiem par Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pirmās daļas otrajā ievilkumā ietverto materiāltiesisko kritēriju Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 72.–74. punktā nosprieda, ka šie argumenti nevar ietekmēt apstrīdētās regulas saturu trīs iemeslu dēļ.

87 Vispirms no lietas materiāliem neizrietot, ka 2007. gada 23. marta pārskatītajos dokumentos ar galīgo informāciju būtu jauni faktiskie apstākļi, kuri apelācijas sūdzības iesniedzējai vēl nebūtu darīti zināmi. Tad apelācijas sūdzības iesniedzējai iepriekšējā administratīvā procesa stadijā esot bijusi iespēja izteikties par minētajos dokumentos no jauna pausto nostāju. Visbeidzot, no 2007. gada 2. aprīļa vēstules neizrietot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja būtu iesniegusi jaunus argumentus, atbildot uz Komisijas nostāju.

88 Jākonstatē, ka šie iemesli paši par sevi nav pietiekami, lai noliegtu iespēju, ka administratīvais process būtu varējis beigties ar citādu rezultātu, ja Komisija būtu zinājusi par 2007. gada 2. aprīļa vēstuli pirms sava priekšlikuma par galīgiem pasākumiem nosūtīšanas Padomei.

89 Šajā sakarā ir jāatzīmē, kā tas tika norādīts šī sprieduma 61. punktā, ka Komisija pati savā iestāšanās rakstā, kurš tika iesniegts Pirmās instances tiesā, izskaidroja, ka tā savu lēmumu piešķirt apelācijas sūdzības iesniedzējai uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu, kurš tika noteikts 2007. gada 20. februāra dokumentos ar galīgo informāciju, pārskatīja vienīgi pēc tam, kad tika saņemti sabiedrību, kas iestājušās lietā, un vairāku dalībvalstu apsvērumi.

90 Līdz ar to nav strīda, ka Komisija šo lēmumu pārskatīja nevis tā pamatojuma dēļ, ar kuriem tā jau pamatoja savu sākotnējo atteikumu piešķirt minēto statusu apelācijas sūdzības iesniedzējai, bet gan ņemot vērā argumentus, kurus tai iesniedza sabiedrības, kas iestājušās lietā, un vairākas dalībvalstis. Nav strīda arī par to, ka šo argumentu mērķis ir pierādīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegtajiem apsvērumiem un dokumentiem nebija jāliek Komisijai grozīt tās sākotnējo atteikumu piešķirt minēto statusu.

91 Šādos apstākļos, pamatojoties uz apstrīdētā sprieduma 72.–74. punktu, nevar norādīt, ka nav radies konkrēts apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesību uz aizstāvību aizskārums, jo tā nav varējusi darīt zināmu savu viedokli par jautājumiem, kuri radās ar minētajiem argumentiem, īpaši, vai, lai gan ir vairāki trūkumi apelācijas sūdzības iesniedzējas grāmatvedībā, tai varētu tikt piešķirts uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statuss, pamatojoties uz Ķīnā importēta tērauda cenu, argumentiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja bija iesniegusi administratīvā procesa laikā.

92 Īpaši attiecībā uz šī procesa norisi un faktu, ka Komisija jau divreiz bija grozījusi savu nostāju apsvērumu dēļ, kurus tai iesniedza ieinteresētie lietas dalībnieki, nevar tikt izslēgts, ka Komisija savu nostāju varētu mainīt vēlreiz argumentu dēļ, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja 2007. gada 2. aprīļa vēstulē — argumentu, kuri saskaņā ar apstrīdētā sprieduma 74. punktā veiktajiem secinājumiem attiecās uz nozīmi, kas jāpiešķir konstatētajiem grāmatvedības trūkumiem, kā arī sekām, kam jāizriet no informācijas par importa cenu tēraudam.

93 Šajā sakarā ir jānorāda, ka tiesību uz aizstāvību ievērošanai ir būtiska nozīme tādās procedūrās kā šajā lietā (šajā sakarā skat. 1991. gada 27. jūnija spriedumu lietā C-49/88 *Al-Jubail Fertilizer*/Padome, *Recueil*, I-3187. lpp., 15.–17. punkts, un pēc analoģijas — 2006. gada 21. septembra spriedumu lietā C-113/04 P *Technische Unie*/Komisija, Krājums, I-8831. lpp., 55. punkts).

94 Turklāt ir jāatgādina, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nevar likt pierādīt, ka Komisijas lēmumam varēja būt citāds saturs, bet vienīgi, ka šādu iespēju nevar pilnībā izslēgt, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja varētu labāk nodrošināt savu aizstāvību tad, ja nebūtu procesuālu pārkāpumu (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Thyssen Stahl*/Komisija, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

95 Otrkārt, attiecībā uz argumentiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja tajā pašā 2007. gada 2. aprīļa vēstulē attiecībā uz jautājumu, vai Komisijai saskaņā ar Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pēdējo teikumu arī ir saistošs tās sākotnējais atteikums piešķirt uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu, Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 75. punktā nosprieda, ka šie argumenti katrā ziņā nevar ietekmēt apstrīdētās regulas saturu, jo atteikums piešķirt šo statusu ir pamatots ar materiāltiesisko kritēriju piemērošanu.

96 Fakts, ka Komisija pamatojas uz Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pirmās daļas otro ievilkumu, lai atteiktu minēto statusu 2007. gada 23. marta pārskatītajos dokumentos ar galīgo informāciju, pats par sevi nav pietiekams, lai noraidītu iespēju, ka argumenti saistībā ar šī 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pēdējā teikuma interpretāciju, proti, argumenti, kurus apelācijas sūdzības iesniedzējai bija iespēja pirmo reizi norādīt minētajā vēstulē, varēja ietekmēt priekšlikuma par galīgo pasākumu noteikšanu saturu.

97 Tiktāl, ciktāl, kā tas tika norādīts šī sprieduma 92. punktā, nevar tikt izslēgts, ka Komisija varēja vēlreiz grozīt savu nostāju apsvērumu dēļ par materiāltiesisko kritēriju, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja savā 2007. gada 2. aprīļa vēstulē, jautājumam, vai šī iestāde varēja vēlreiz grozīt savu sākotnējo lēmumu par atteikumu, neņemot vērā Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pēdējo teikumu, ir īpaša nozīme.

98 Pat ja Komisija galu galā tika pārliecināta, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja atbilst minētajam materiāltiesiskajam kritērijam, tā varēja ierosināt tai piešķirt uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu vienīgi gadījumā, ja tā būtu pārliecināta, ka pretēji tam, ko norāda konkrētas dalībvalstis un sabiedrības, kas iestājušās lietā, tā juridiski nav saistīta ar savu sākotnējo atteikumu piešķirt minēto statusu.

99 Turklāt pretēji tam, ko Pirmās instances tiesa ir nolēmusi apstrīdētā sprieduma 75. punktā, minētā jautājuma svarīgumu nekādā veidā nemazina šī paša sprieduma 48. un 49. punktā minētais secinājums, ka Komisijas apsvērumam 2007. gada 4. aprīļa vēstulē par iespējamo nespēju grozīt tās sākotnējo lēmumu, ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzējai tika atteikts piešķirt uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu, ir vienīgi pakārtots raksturs.

100 Protams, kā Pirmās instances tiesa varēja secināt apstrīdētā sprieduma 50. punktā, minētais secinājums ļāva atspēkot prasības pirmo pamatu, kas bija pamatots ar premisu, ka Komisija atgriezās pie tās sākotnējā lēmuma atteikt minēto statusu, pamatojoties uz to, ka tai nebija atļauts to grozīt.

101 Turpretī ar minēto secinājumu nepietiek, lai otrā pamata ietvaros pierādītu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību neietekmēja Pamatregulas 20. panta 5. punkta pārkāpums.

102 Kā tika norādīts šī sprieduma 78. punktā, apstāklis, ka Komisija Padomei iesniedza priekšlikumu par galīgiem pasākumiem, pirms tā bija saņēmusi apelācijas sūdzības iesniedzējas 2007. gada 2. aprīļa vēstulē norādītos apsvērumus, var ietekmēt sekas, kuras Komisija vēl varēja secināt no šiem apsvērumiem. Ja Komisija būtu zinājusi par šiem apsvērumiem pirms priekšlikuma par galīgiem pasākumiem izstrādes, tās rīcības brīvība to izvērtēšanā būtu plašāka un tā varētu izdarīt citus secinājumus, tostarp attiecībā uz jautājumu, vai tā varēja grozīt savu sākotnējo lēmumu atteikt apelācijas sūdzības iesniedzējai piešķirt uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu.

103 Jākonstatē, ka šajos apstākļos Pirmās instances tiesa nevarēja vienīgi atsaukties uz apstrīdētā sprieduma 48. un 49. punktu, kā arī uz Komisijas 2007. gada 4. aprīļa vēstules

saturu, kā tā darīja apstrīdētā sprieduma 75. punktā. Tā kā šī vēstule tika sagatavota vienīgi pēc tam, kad Komisija jau Padomē bija iesniegusi savu priekšlikumu par galīgiem pasākumiem un līdz ar to — pēc tam, kad tā bija pārkāpusi Pamatregulas 20. panta 5. punktu, — Pirmās instances tiesai bija jāpārbauda, vai šī priekšlikuma un šīs vēstules saturs varēja būt citāds, ja netiktu pārkāpta šī tiesību norma.

104 No visa iepriekš minētā izriet, ka Pirmās instances tiesa, pamatojoties uz apstrīdētā sprieduma 72.–75. punktu, nevarēja izslēgt, ka Komisijas pieļautais Pamatregulas 20. panta 5. punkta pārkāpums varēja ietekmēt apstrīdētās regulas saturu un attiecīgi apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību. Tā kā tādējādi Pirmās instances tiesa bija pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, ir jāpieņem otrais apelācijas sūdzības pamats.

105 Attiecīgi apstrīdētais spriedums ir jāatceļ tiktāl, ciktāl Pirmās instances tiesa ir nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību neietekmēja Pamatregulas 20. panta 5. punkta pārkāpums.

Par prasību Pirmās instances tiesā

106 Atbilstoši Tiesas Statūtu 61. panta pirmās daļas otrajam teikumam Pirmās instances tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var taisīt galīgo spriedumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija. Izskatāmajā lietā tā ir.

107 Kā tika norādīts šī sprieduma 81. punktā, Pamatregulas 20. panta 5. punktā paredzētā desmit dienu termiņa neievērošanas sekas var būt apstrīdētās regulas atcelšana tikai tad, ja ir iespēja, ka šī prettiesiskuma dēļ administratīvais process būtu varējis beigties ar citādu rezultātu, tādējādi tieši ietekmējot apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību.

108 Tādējādi ir jāpārbauda, vai šajā gadījumā var tikt izslēgta šāda iespējamība.

109 Tā tas būtu, ja pat gadījumā, ja Komisija tiktu pārliecināta ar 2007. gada 2. aprīļa vēstuli, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja atbilst Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pirmās daļas otrajā ievilkumā norādītajam materiāltiesiskajam kritērijam, tai saskaņā ar šī 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pēdējo teikumu būtu aizliegts grozīt savu sākotnējo lēmumu atteikt apelācijas sūdzības iesniedzējai piešķirt uzņēmuma, kurš darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu.

110 Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta abos pēdējos teikumos ir norādīts, ka jautājums, vai ražotājs atbilst šajā tiesību normā noteiktajiem materiāltiesiskajiem kritērijiem, ir jāizskata trīs mēnešu laikā pēc procedūras uzsākšanas un šis konstatējums paliek spēkā visu izmeklēšanas laiku.

111 Ņemot vērā tiesiskuma principu un labas pārvaldības principu, šo tiesību normu nevarētu interpretēt tādējādi, ka Komisijai būtu pienākums ieteikt Padomei galīgos pasākumus, kuros tiek turpināta kļūda, kas tika pieļauta sākotnējā minēto materiāltiesisko kritēriju izvērtējumā, kaitējot uzņēmumam.

112 Gadījumā, ja Komisija izmeklēšanas laikā pamanītu, ka pretēji tās sākotnējam izvērtējumam uzņēmums atbilst Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pirmajā daļā noteiktajiem kritērijiem, tai būtu jāizdara attiecīgi secinājumi, nodrošinot, ka tiek ievērotas Pamatregulā paredzētās procesuālās garantijas.

113 No tā izriet, ka Komisija varēja grozīt savu nostāju pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas 2007. gada 2. aprīļa vēstules.

114 Tiktāl, ciktāl tādējādi nevar izslēgt, ka Komisija būtu ieteikusi Padomei galīgos pasākumus, kuri ir labvēlīgāki apelācijas sūdzības iesniedzējai, ja tā būtu zinājusi minētās vēstules saturu, un šādā gadījumā Padome būtu pieņēmusi šo priekšlikumu, jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību patiesi ir tikušas aizskartas, neievērojot Pamatregulas 20. panta 5. punktā noteikto desmit dienu termiņu, un šī iemesla dēļ Komisija šo saturu neuzzināja savlaicīgi.

115 Tādējādi apstrīdētā regula ir jāatceļ tiktāl, ciktāl ar to ir noteikts antidempinga maksājums apelācijas sūdzības iesniedzējas ražoto gludināmo dēļu importam.

Par tiesāšanās izdevumiem

116 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 122. panta pirmo daļu Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu.

117 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 69. panta 2. punktam, kurš saskaņā ar šī Reglamenta 118. pantu ir piemērojams apelācijas procesam, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piesprież atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja ir prasījusi piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai iestādei spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiesprież Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

118 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 69. panta 4. punkta pirmajai daļai, kura arī saskaņā ar šī reglamenta 118. pantu ir piemērojama apelācijas procedūrai, dalībvalstis un iestādes, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Atbilstoši šai tiesību normai ir jānosprież, ka Itālijas Republika un Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Saskaņā ar šī paša punkta trešo daļu Tiesa var nospriest, ka persona, kas iestājusies lietā, bet kas nav dalībvalsts vai iestāde, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati. Piemērojot šo noteikumu, sabiedrības, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nosprież:

1) atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2008. gada 29. janvāra spriedumu lietā T-206/07 *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hard ware*/Padome tiktāl, ciktāl Pirmās instances tiesa ir nolēmusi, ka, pārkāpjot Padomes 1995. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 384/96 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis, 20. panta 5. punktu, nav aizskartas *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd* tiesības uz aizstāvību;

2) Padomes 2007. gada 23. aprīļa Regula (EK) Nr. 452/2007 par galīgā antidempinga maksājuma uzlikšanu Ķīnas Tautas Republikas un Ukrainas izcelsmes gludināmo dēļu importam un tam noteiktā pagaidu maksājuma galīgo iekasēšanu tiek atcelta tiktāl, ciktāl ar to tiek noteikts antidempinga maksājums *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd* ražoto gludināmo dēļu importam;

3) Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus abās instancēs;

4) Eiropas Kopienu Komisija, *Vale Mill (Rochdale) Ltd*, *Pirola SpA*, *Colombo New Scal SpA* un Itālijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]